Kahrolsun
tekelci kapitalizm

I Mayıs İstanbul'da
kutlanmalıdır!

İŞÇİNİN SESİ

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

Yıl 7, Sayı 127
14 Nisan 1980

1

MAЯ

MAI

MAY

MAIO

GULAN

YAŞASIN 1 MAYIS

1 Mayıs dönüm noktası olacaktır

14 Ekim seçimlerinden buyana yığınların savaşımı hızla yükseliyor. Emperyalizm ve yerli finans-kapital cephesi ile emekçi halkın kapışması ileri boyutlar alıyor.

İzmir ayaklanması oldu. Şimdi de onbinlerce metalurji, tekstil, belediye işçisi grevdedir. Bağlanmış toplu sözleşmelerde zaten çok sınırlı bir ilerleme elde edilmişti. Bugün bu sınırlı ilerleme bile uçtu gitti. Birçok kesimde işçiler pahalılık zammı için yeniden greve hazırlanıyorlar.

Kır emekçileri arasında hoşnutsuzluk hızla artıyor. Tarımsal girdileri ancak birkaç kat karaborsa fiyatını ödeyebilen büyük çiftlikçiler ve zengin köylü bulup alabiliyor. Taban fiyatları onlara göre ayarlanıyor. Emekçi köylü üretim yapamama, borç harç içinde toprağını yok pahasına yitirme durumuyla karşı karşıyadır.

Kır kent emekçisi üzerindeki yük, Kürdistan'da daha da ağırdır. Kürt halkı üzerindeki baskı ve zulüm her geçen gün artıyor. Kürt ulusunun en küçük demokratik haklarını bile tanımayan egemen burjuvazi, Kürdistan'a bol bol asker, silah ve "Türk bayrağı"(!) yığıyor.

İşçi sınıfımız, yığınlar militan bir savaş duygusu içindedirler. Küçük kazanımlar için savaşın bir yere varmadığını, bunları elde etsen bile kısa sürede fazlasıyla geri alındığını somutta yaşadılar. Gerekenin köklü bir değişim olduğunu görüyorlar. Geniş yığınlarda eylemlerin görünürde yansıttığından çok daha derin bir militan öfke birikimi vardır.

Ne zaman işçi sınıfında, yığınlarda militanlık yükselirse, işçi sınıfının at sineklerinde, işçi bürokrasisinde dil değişir, militanlaşır. Dünya işçi sınıfı tarihi bunu gösteriyor. Bizde de öyle oluyor.

Bu sahte militanlaşmanın iki genel nedeni vardır. Birincisi, TİP' in aile kavgası içinde TKP oportünistlerini suçlarken söylediği sözlerle, "kendilerine yükledikleri hak edilmemiş misyonu biçimsel olarak koruma" kaygusudur (*Yürüyüş*, sayı: 256, 4 Mart 1980). Yerlerini yitirmeme çabasıdır. Bu çabaya TKP'nin oportünist kanadı, TİP, TSİP, sendika bürokratları ortaktır.

İkincisi, uzlaşmacılar bu yolla işçi sınıfından soyutlanmamayı ve militanlık psikolojisi biraz durulduğu anda kafasını çelmeyi, "ehlileştirmeyi", böylece burjuvaziye karşı görevlerini yerine getirebilmeyi hesaplarlar. Militanlığın yükseldiği anlarda dil değiştirmezlerse, bu uğursuz rollerini oynayamazlar. Bu arada her fırsatta zehir akıtmaktan da geri durmazlar.

İşte, yiğit Tariş işçilerinin direnişi [illegible]atlayan İzmir ayaklanmasına karşı tutum. *Atılım*, Mart 1980 sayısında, bir yandan "Tariş işçilerinin yanındayız" diye bağırıyor, öte yandan işçilerin kendilerini silahla savunmalarına ve çatışmaların mahallelere yayılmasına "provokasyon" diyor. *Yürüyüş*, bir yandan Tariş işçilerinin yanındayız diyor, öte yandan şanlı direnişe, "tekellerin 'barikat savaşı denemesi" diyor, alay etmeye kalkışıyor. Sendika bürokratları bir yandan işçilerin yanındayız diyor, öte yandan direnişin sönmesi, öteki kentlere yayılmaması için elinden geleni yapıyor.

Bu işçi sınıfı asalakları aynı oyunu 1 Mayıs üstüne oynuyorlar. "Yaşasın 1 Mayıs", "Şanlı 1 Mayıs", "Bütün Türkiye 1 Mayıs alanıdır". Sonra? 1 Mayıs'a en ufak ciddi bir hazırlık yapılmıyor, açık bir hedef konulmuyor. Cilalı sözler altında yapılmak istenen, 1 Mayıs 1980'i burjuvaziyle cepheden bir çatışmaya girmeden atlatmaktır. "Bütün Türkiye 1 Mayıs alanıdır" sözleri, sınıf savaşının bu en kritik döneminde halk sınıflarının gücünü binbir parçaya bölmek, böylece gösterilerin çaptan düşmesini sağlayarak kolayca geçiştirmek amacını taşıyor. TKP'nin oportünist kanadı, TİP ve sendika bürokratları aynı görüşte birleşiyorlar.

İşçi sınıfımıza, yığınlara asalak olmuş bu küme, cilalı sözler ardında çelişkileri yumuşatmak, sınıf savaşlarını yatıştırmak için harıl harıl çalışıyor. Bu küme, işçi sınıfımızın savaşımını CHP' nin kuyruğuna takmaya uğraşıyor. Genel grevi, CHP'yi başa geçirebilmek için bir "tehdit" olarak öne sürüyor.

TKP yönetimi, aynen 1 Mayıs 1979'daki DİSK kuyrukçusu tutumunu yineledi. Hem 1 Mayıs, hem genel grev konusunda DİSK'i bekledi. Sonra DİSK ne diyorsa, onu söylemeye başladı. DİSK bu işi batağa sürüklerse, dönüp DİSK yönetimini "sol lâfazanlık"la suçlayacak! TKP yönetimi bütün benliğiyle apaçık bir sendikal siyaset izliyor. TKP'nin Sesi radyosu, şu anda yürüyen grevleri sendikal siyasetle boğmaya çabalıyor. Reformcu yandaşlarına yaranmak için güzelim savaş belgilerini buduyor, kuşa çeviriyor. "İşçiyiz güçlüyüz, işçiyiz haklıyız" diyor. Hayır! "İşçiyiz, güçlüyüz, devrimlerde öncüyüz!" Bu gerçeği değiştirmeye, işçi sınıfını kapitalizmin "haklı" ama kalıcı bir eklentisi olarak bırakmaya kimsenin gücü yetmeyecektir!

İşçi sınıfımıza, yığınlara asalak olmuş *Aydınlık* kümesi ise, sınıf savaşlarını CHP'nin de değil, AP' nin kuyruğuna takmaya uğraşıyor. Perinçek, "mantıklı" görünen sözlerle akıl hocalığı yapıyor.

Aydınlık'ın bakışı, küçük biçimsel farklar dışında, özde bizim menşevikler kümesinin anlayışıyla aynıdır. Lenin'in *İki Taktik*'de söylediği gibi, liberal burjuva kuyrukçuluğunun uzantısı, monarşist burjuva, hatta toprak ağaları kuyrukçuluğu demektir (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, s. 46-47). Bizim menşevikler de, CHP'nin kuyruğunu sol ucundan yakalayarak, düpedüz gerici burjuvazinin kuyruğuna yapışan *Aydınlık*'la aynı noktada birleşmekten kurtulamıyorlar!

Aydınlık, ekonomik bunalım vardır, genel grev değil, "hak grevleri" yapılsın diyor. Akla bakın ki genel grevin alamayacağı "hak"ları, tekil hak grevleri alacakmış! Menşevikler ise, yürüyen grevleri davullu zurnalı "hak grevi"ne çevirdiler. Şimdi genel "hak" grevi peşindedirler. Anlayış aynıdır: Greve sendikal-ekonomik açıdan ve burjuva siyaseti düzeyinde yanaşmak.

Ne raslantıdır ki(!) sıkıyönetim de aynı açıdan yanaşıyor. Grevdeki fabrikanın önüne ancak "bu işyerinde grev vardır" flaması asılabilecekmiş! Grevdeki işçilerle dayanışma yasakmış! Yani menşevikler ve *Aydınlık* işçiye sendikal siyaset önerirken, sıkı yönetim bunun biraz daha budanmışını, hiç siyaseti olmayan çıplak ekonomik grev öneriyor!

Bugün Türkiye'de ne hak grevleriyle, ne de kararlı devrimci savaşımın bir parçası *olmayacak* genel grevle alınacak "hak" yoktur. Alınsa da kalıcı olarak elde tutulabilecek "hak" yoktur. Sorun bunalımın yükünü taşımamaktır. El uzatılması gereken "hak", tüm öteki hakları kazanmada ana halka, *erktir*. Genel grev ancak kararlı bir devrim savaşımının parçası olarak düşünülebilir ve başarılı olur!

Bilinçli işçiler bu gerçeği görüyorlar. Onların sınıf sezisini menşevikler ve *Aydınlık* çarpık değerlendiriyor. *Aydınlık*, grev oylamalarındaki bazı ikircimler, grev boyunca sendikanın ödeyeceği paranın azlığı, Arçelik'de davul parası toplanmasına işçilerin kızması gibi örnekleri, Maden-İş'e ve genel greve karşı bir silah olarak kullanıyor. İşçiler eyleme çıkmak istemiyor diyor.

Davul parasına bilinçli işçiler tabii kızarlar. Gün davul değil, can güvenliği sağlayacak araçlar için para toplama günüdür. Davullu zurnalı grevin geçersizliğini devrimci işçi görüyor. Sonra, sendikanın ödeyeceği para konusunda da öyle. Bugün işçi sınıfının yaşamı cehennemdir. Bu cehennemi kırıp atmak uğruna her türlü özveriye, canını bile vermeye hazırdır. Devrimci savaş, devrimci özveri üzerinde yükselir. Ancak, bu cehenneme geri dönecek bir grev yolculuğu söz konusuysa, sendikanın ne ödeyeceği de tartışma konusu olur. Bilinçli işçiler için sorun grev istememek değil, nasıl bir grev olacağı sorunudur. Onlar ancak bu cehennemi kırıp atacak, karşı devrimi parçalayabilecek devrimci savaşın bir parçası olacak grevden yanalar! O zaman her türlü özveriye hazırlar!

Aydınlık, bilinçli işçilerin sınıf sezisini çarpık yansıtıp, genel greve karşı kullanıyor. O istiyor ki gerici burjuvaziye teslim olalım. *Aydınlık*'ın çarpıtarak yansıttığı durumu menşevikler de aynı gözle değerlendiriyorlar. Sanıyorlar ki işçi sınıfı eyleme çıkmak istemiyor. Hiç akıllarına gelmiyor ki, kendileri işçi sınıfının devrimci sınıf sezisinin bile gerisinde kalmışlar. İşçi sınıfı, reformist sendikal düzeyde boğuk, nesnel olarak

bir CHP iktidarını amaçlayan genel greve tabii çıkmak istemez!

İşçi sınıfımız ülkenin nesnel ortamının geri çekiliş taktiğine uygun olmadığını, hazırlıklı örgütlü *ciddi* savaşların gündemde olduğunu görüyor. Bugün asıl serüvenin "devrimci" demagoji ardında yürütülecek, geri düzeyde eylemler olduğunu biliyor.

Yazımızın başında belirttiğimiz gibi yığınların savaşımı hızla yükseliyor. Bunun karşısında, devrim sürecinin mantığına uygun olarak faşist baskılar da hızla artıyor. İlerici-devrimci dernekler, yayınlar kapatılıyor, işçi sınıfına, küçük burjuvaziye, Kürt ulusuna baskılar yoğunlaşıyor, parlamenter rejim altında çıkarılan gerici yasalarla burjuva devleti faşistleştiriliyor. Hesaplaşmanın son durağı İzmir ayaklanması oldu. Devrimci ve gerici güçler artık tüm taktiklerini İzmir ayaklanmasının bıraktığı yerden sürdüreceklerdir. İstek işi değil, nesnel olarak böyle.

1976'dan buyana 1 Mayıslar, sınıf savaşında önemli köşe taşları oldu. Geldik 1980'e. Aşağı yukarı tüm ilerici-devrimci dernekler kapatıldı. Faşizm tehlikesi *hiçbir zaman* bu denli yakın olmadı. Bu tehlikeyi nasıl önleyeceğiz? Uslu durarak mı, TİP'in geleneksel belgisi, "eylem yapmayalım, faşizm gelir"le mi? Yoksa, işçi sınıfımızın ve emekçi halkın gücünü düşmana göstererek mi?

Faşizm boğazımıza sarılmış sıkıyor. Bizim oportünistlerimiz ne yapacaklarını bilmez biçimde söyleniyor: "İGD kapatılamaz", "İKD kapatılamaz", "Savaş Yolu kapatılamaz", "Ürün kapatılamaz", "... "...kapatılamaz, kapatılamaz". Kapatıldı yahu, kapatıldı! Açılması için ne yapacağız, faşizmi püskürtmek için ne yapacağız siz onu söyleyin.

Lenin'in dediği gibi, "siyasal bunalımın yoğunlaşması, yeniden 'baştan başlamayı' olanaksız kılıyor, barışçıl gösteriler örgütlemek yalnızca hükümetin işine yarar. Barışçıl gösteriler proletaryayı gereksiz yere tüketip bitirecek ve yalnızca polis ve askerlere silahsız halkı tutuklama ve kurşunlama pratiği sağlayacak..." (Lenin, c.11, s.119).

İşte ülkemiz böyle bir durumdadır. Genel grevi de, 1 Mayısı da bu çerçeve içinde düşünmek gereklidir.

Bugün Türkiye'de sınıf savaşı öyle bir noktaya geldi ki, *nasıl geçerse geçsin*, 1 Mayıs 1980 toplumsal yaşamda çok önemli bir dönemeç olacaktır. Geçmiş 1 Mayıslarla kıyaslanmayacak bir etkisi olacaktır. Ekonomik çöküntü tarihin görmediği bir düzeye çıktı. Devrimci durum, yığın hareketliliği dahil, iyice olgunlaştı. Zorbalık iyice halkın üstüne çöktü. 1 Mayıs 1980'de işçi sınıfımız birleşik gücünü düşmana gösterebilirse devrim savaşımı büyük bir canlılık kazanacak, büyük bir atılım yapacak, pek çok zulüm tedbirini yırtıp atacaktır. Gösteremezde 1 Mayıs burjuvazinin taktik bir utkusuyla kapanırsa, gerici cephenin cesareti ve dolayısıyla faşist uygulamalar artacak, işçi sınıfında ve emekçilerde moral yorgunluk ve geçici de olsa bir durulma ortaya çıkaracaktır.

Ülkenin nesnel ortamı böyledir, 1 Mayıs'da geri çekiliş taktiğine uygun değildir. Bu durumda ne yapılmalıdır?

Türkiye işçi sınıfı hareketinin ve genel olarak devrim savaşımının bugün içinde bulunduğu ortamı dikkate alarak, *komünistlerin önerisi*, 1 Mayıs'ın merkezi olarak İstanbul'da kutlanmasıdır.

Biz kendi gücümüzle 1 Mayıs'ı İstanbul'da 1 Mayıs alanında kutladık. Bu kazanımı geri vermemeliyiz. Sıkıyönetimin baskısını geri püskürtmeliyiz. İstanbul'da, 1 Mayıs alanında sıkıyönetimi, zorbalığı kıracak yığınsal bir gösteriyle dikilmeliyiz. İşçi sınıfımız bunu gerçekleştirebilirse, ki o gücü vardır, Türkiye'de işler bambaşka bir yönde gelişecek, devrim ufukta bir hedef olmaktan çıkabilecektir.

İşçi yatağı İstanbul, İzmit, Bursa kuşağı, 15-16 Haziran gibi, ama çok daha ileri bir amaçla, çok daha ileri bir bilinçle, çok daha iyi bir hazırlıkla sel olup akmalıdır. Burjuvaziye, İstanbul'dan başlayarak *tüm ülkede* sıkıyönetim dayatmalıdır. "Tüm Türkiye 1 Mayıs alanıdır" sözleri ancak İstanbul'da dev bir 1 Mayıs gösterisiyle birlikte bir anlam kazanabilir.

Yol parası mı yok? Yol parasına gerek yok. Demiryolu işçileriyle birlikte trenlerle İstanbul'a! Gemicilerle birlikte vapurlarla İstanbul'a ! Yolu mu kesmişler? Yolumuza çıkan birliklere karşı kararlı savaş vererek, orduyu bölerek, kopardığımız askerlerle birlikte İstanbul'a! Burjuvazinin belini bükerek, tüm enerji ve haberleşme işçileriyle birlikte İstanbul'a! Geçtiğimiz her mahallenin halkıyla, her fabrikanın işçisiyle İstanbul'a! Tüm Türkiye'yi 1 Mayıs'a katarak İstanbul'a!

Lenin 1906'da şöyle diyor: "...Bir ayaklanma çağırmadan, bir ayaklanmayla olan kopmaz bağını açıklamadan tüm Rusya çapında grev çağrısı yapmak cinayete yakın bir sersemlik olurdu. Bu nedenle, ajitasyon çalışmamızda tüm çabalar, savaşımın iki biçimi arasındaki bağı açıklamaya, savaşımın üç ana akımını — işçilerin patlaması, bir köylü ayaklanması ve bir ordu 'isyanı' tek bir yatakta birleştirmeyi olanaklı kılacak koşulları hazırlamaya yöneltilmelidir" (Lenin, c.11, s.122).

Bu sözler özünde bizim için de geçerlidir. Bugün ne genel grev, ne 1 Mayıs, bu hazırlıklardan kopuk olarak ele alınamaz. Bu cinayet olur. Bizim de ajitasyonumuz, İstanbul'da dev 1 Mayıs ve genel grev ile diğer savaş biçimleri arasındaki kopmaz bağı açıklamak olacaktır. Bizim de ajitasyonumuz çeşitli savaş akımlarını — işçi patlaması, emekçi mahallelerinin, Kürt halkının, emekçi köylülerin ayaklanması ve orduda isyanı — aynı yatakta birleştirmek yönünde olacaktır.

Komünistlerin görüşü, işçi hareketine önerisi budur. Ancak komünistlerin, küçük burjuva sosyalistlerinden farkı vardır. Önerileri kabul edilmezse, komünistler, TİP'in yaptığı gibi, İstanbul'da göstermelik bir gösteri düzenlemeyeceklerdir. İşçi hareketinin aktif-örgütlü çoğunluğunun kararına uyacaklardır. İşçi hareketini bölmeyeceklerdir.

Aktif-örgütlü işçi çoğunluğunun kararına uyacağız ama zamanı varken görüşümüzü işçi sınıfına benimsetmek için canla başla çalışacağız. Doğrusu budur, gerisi burjuvaziye verilmiş bir ödündür, hem de en verilmeyecek anda verilmiş bir ödündür diyeceğiz.

Sınıfsal-siyasal güç dengelerinin iyice önem kazandığı günümüzde "tüm Türkiye 1 Mayıs alanıdır" demek, çıkışları 30-40 ile, ilçeye bölerek iğdiş etmek demektir. Burjuvaziyle uzlaşıp işçi sınıfını yalnız bırakmak demektir. Faşizm gelsin çöksün demektir. Ortam geri çekilmeyi değil, yüklenmeyi gerektiriyor. Yoksa düşman bize yüklenecektir. Seçimi. oportünistlere, küçük burjuva sosyalistlerine, işçi bürokratlarına bırakmayalım.

Seçimi bu asalaklara bırakmayalım ve büyük bir hızla İstanbul'da merkezi ve yığınsal 1 Mayıs için çalışalım. İşçi sınıfının kızıl sancağını 1 Mayıs alanına dikelim. Tüm ilerici-devrimci güçler 1 Mayıs 1980 için elele.
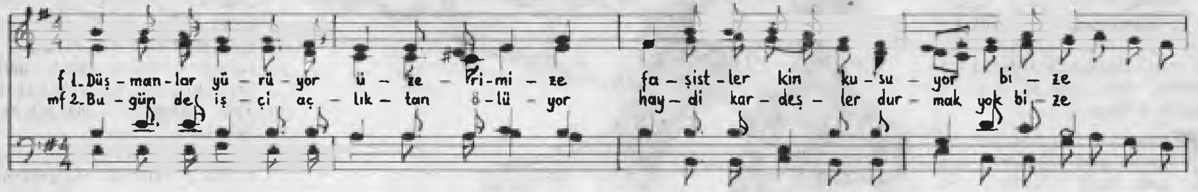
1 MAYIS İSTANBUL'DA KUTLANMALIDIR!
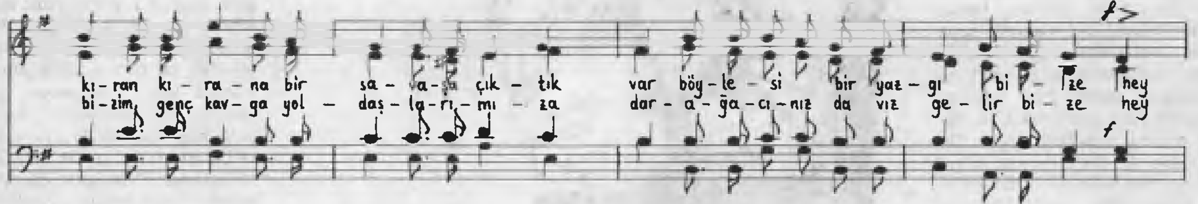
Yürüyüş temposu
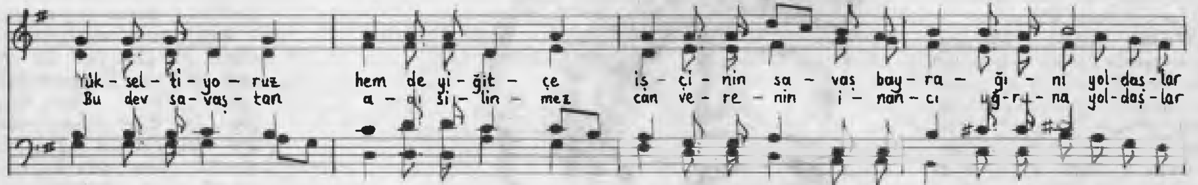
legato
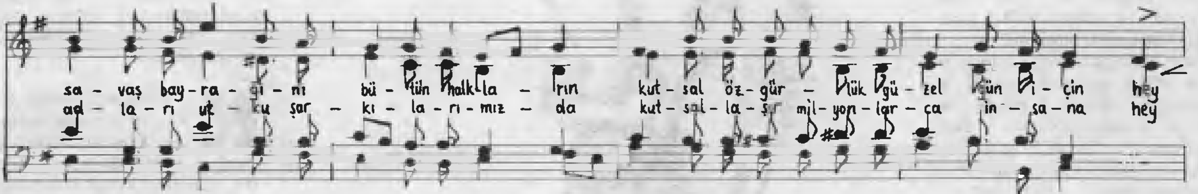
DEVRİM MARŞI
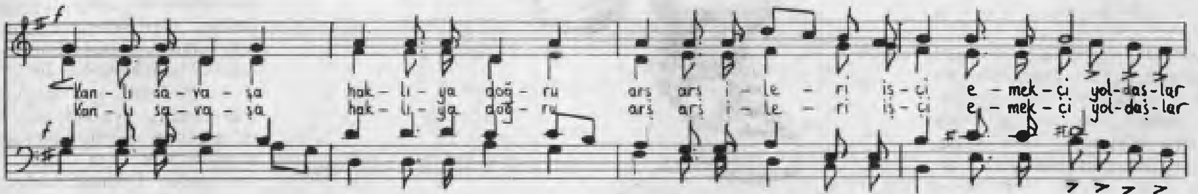
Müzik: Varşavyanka
Ar.: Alan Bush
Söz: Emine Engin
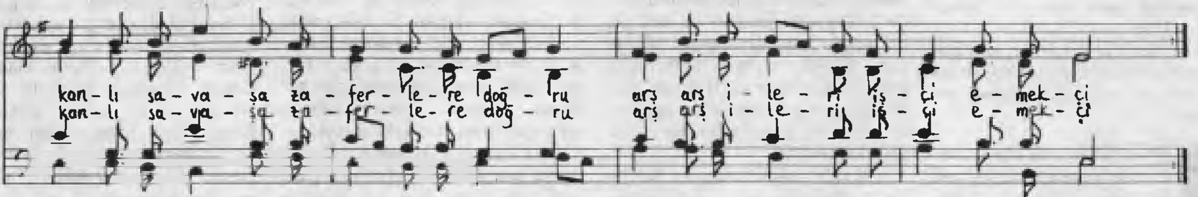

Düşmanlar yürüyor üzerimize
Faşistler kin kusuyor bize
Kıran kırana bir savaşa çıktık
Var böylesi bir yazgı bize, hey

Yükseltiyoruz, hem de yiğitçe
İşçinin savaş bayrağını, yoldaşlar
Savaş bayrağını bütün halkların
Kutsal özgürlük, güzel gün için, hey

Kanlı savaşa, haklıya doğru
Arş arş ileri işçi, emekçi, yoldaşlar
Kanlı savaşa, zaferlere doğru
Arş arş ileri işçi, emekçi

Bugün de işçi açlıktan ölüyor
Haydi yoldaşlar durmak yok bize
Bizim genç kavga yoldaşlarımıza
Darağacınız da vız gelir bize, hey

Bu dev savaştan adı silinmez
Can verenin inancı uğruna, yoldaşlar
Adları utku şarkılarımızda
Kutsallaşır milyonlarca insana, hey

Kanlı savaşa, haklıya doğru
Arş arş ileri işçi, emekçi, yoldaşlar
Kanlı savaşa, zaferlere doğru
Arş arş ileri işçi, emekçi